δες ἄνθρωποι. Ὁ Πάπας λοιπὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου (ὁποῦ ἦτον ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Διάλογος) ἐπρόσταξε, νὰ βγάλουν τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὁποῦ ἱστόρισεν ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, νὰ κάμουσι Λιτανείαν καὶ δέησιν πρὸς Κύριον, νὰ παύσῃ ὁ θάνατος. Καθὼς οὖν ὑπήγαινεν ὁ Ἀρχιερεὺς μὲ τὴν Εἰκόνα, δεόμενος τῆς πολυευσπλάγχνου Μητρὸς καὶ παντελεήμονος, νὰ δυσωπίσῃ τὸν Δεσπότην, νὰ καταπαύσῃ τὸν θυμόν, καὶ δικαίαν αὐτοῦ ἀγανάκτησιν, ἔβλεπαν ὅλοι, ὅπου καὶ ἂν ἐπέρνα ἡ ἁγία Εἰκόνα, καὶ ἔφευγεν ἡ φθορὰ τοῦ ἀέρος, καὶ ἀφανίζετο ἀπέμπροσθεν τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς, ὥσπερ σύννεφον, ὅταν τὸ διώκῃ βίαιος ἄνεμος, καὶ ἔμενεν ὁ ἀὴρ γαληνός, καὶ λαμπρότατος. Ἀφ' οὗ γοῦν ἐγύρισαν ὅλην τὴν Πόλιν καὶ ἐτελείωσαν τὰς εὐχάς, βλέπει ὁ Ἅγιος ἕναν Ἄγγελον ἱστάμενον ἄνωθεν εἰς τὸν πύργον, ὁποῦ ὀνομάζουσι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ Κρησκεντίου, καὶ ἐσφόγγιζε μίαν σπάθην αἱματωμένην, καὶ τὴν ἔβανεν εἰς τὴν θήκην. Ἐκατάλαβεν οὖν, ὅτι διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔπαυσεν ὁ θυμὸς τοῦ Δεσπότου καὶ ἀγανάκτησις. Ἔκτοτε οὖν ἕως τὴν σήμερον δὲν λέγεται πλέον ὁ πύργος ἐκεῖνος τοῦ Ἀδριανοῦ, ἢ τοῦ Κρησκεντίου, ἀλλὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, οὗ εἰς ὄνομα ἔκτισαν καὶ Ναὸν πολυέξοδον εἰς ἐνθύμησιν τῆς αὐτῆς θαυματουργίας τῆς Θεομήτορος, ἧς ταῖς πρεσβείαις λυτρωθείημεν καὶ ἡμεῖς τοῦ αἰωνίου θανάτου τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως.

Περὶ τῆς εἰς τὸν ζωγράφον θαυματουργίας.

ΘΑΥΜΑ, Μϛʹ.

Ἦτον τις ζωγράφος, Ἰωάννης ὀνόματι, πολλὰ εὐλαβὴς εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ εἰς τὴν τέχνην ἔμπειρος πλέον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔβανε δὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ πάντα πόθον, ὅταν ἱστόριζε τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, νὰ γένῃ πλέον ὡραία καὶ εὔμορφος ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἁγίους, τόσον ὁποῦ ἐθαύμαζαν ὅλοι τὴν ὡραιότητα, ὁποῦ εἶχασιν αἱ Εἰκόνες τῆς Θεομήτορος, τὰς ὁποίας ἐστόλιζε μὲ πᾶσαν τέχνην καὶ τρόπον, ὁποῦ ἐδύνετο. Ὅταν δὲ πάλιν ἱστόριζε τὸν διάβολον, τὸν ἔκαμνε τόσον ἄσχημον, ὁποῦ δὲν ἠμπορεῖ, νὰ ἰδῇ τινὰς φοβερώτερον πρᾶγμα καὶ ἀσχημότερον, καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμνε δικαίως. Ὅτι καθὼς ἦτον πρώην τὸ ὡραιότερον κτίσμα τοῦ ποιητοῦ, ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ, οὕτως ἔγινε πάλιν μετὰ τὴν παράβασιν ἀσχημότερον πάντων καὶ φοβερώτερον. Τοῦτον τὸν εὐλαβῆ Εἰκονογράφον ἐχθρεύετο πολλὰ ὁ μισάνθρωπος, καὶ ἐζήτει καιρὸν ἐπιτήδειον, νὰ τὸν ἀποκτείνῃ, ὄχι τόσον, πῶς ἱστόριζεν αὐτὸν ἄσχημον, ὅσον διατὶ ἐφθόνει εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος ὡραιότητα, ὅτι μετ' ἐκείνην τὴν εὐμορφίαν ἐπαρακίνα τὸν λαὸν εἰς περισσοτέραν εὐλάβειαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔκτισαν ἕνα Ναὸν ὑψηλόν, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἰωάννην αὐτόν, νὰ τὸν ἱστορίσῃ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἔβαλε σκαλωσίας, νὰ ζωγραφίσῃ τὰ ὑψηλὰ μέρη, κατὰ τὴν συνήθειαν, πρότερον. Καὶ καθὼς ἱστόριζεν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ